DM POSTALÁDA

A vásárló gyerekekről

A K. H.-né által megfogalmazott észrevételek bizonyára más édesanyák számára is ismertek, csak nem vetették papírra ezeket.

Olvasónk azt írja levelében, hogy számtalanszor előfordult, hogy tízéves kisfiát kellett leküldenie a boltba. Hol azért, mert a kisebbik gyereket nem hagyhatta felügyelet nélkül, hol azért, mert ő maga volt beteg. A kisfiú mindenképpen nagy segítségére volt. Egyik-másik kereskedő a gyermekvásárlóban azonban nem a felnőtt segítőtársát látja, hanem egy nála tapasztalatlanabb kis emberkét, akit — elnézést az erős kifejezésért — be is lehet csapni.

A háziasszony nem visz ki az üzletből csupazsír húst, száraz kenyeret, vagy vastag héjú, lé nélküli citromot. Olvasónk kisfia, noha sovány húst, friss kenyeret, betegnek való citromot kért, az ellenkezőjével állított haza. A mama természetesen visszaküldte csemetéjét az üzletbe. Az már dicséretére legyen mondva az elárusítóknak, mindannyiszor a jobb minőségű áruval bocsátották útjára a kisfiút.

Nem lehetett volna először is így cselekedni?

Örizzük a szépet!

Idős Zsótér József, nyugdíjas (Kamarás utca 3/A) többedmagával szívesen nézelődik a Bartók Béla téren, amint a legapróbbak önfeledten játszanak. Olvasónkat azonban felháborítja annak a korosztálynak a viselkedése, amely már „kinőtte" a játszóteret. A buszállomás felőli oldalon ezek a féktelen fiatalemberek ugyanis leszaggatják a drótháló t, a nemrég ültetett fákat nem kímélik, rángatják, tördelik az ágakat. A frissen ásott földet, az apró cserjékkel letapossák — egyszóval szívfájdító pusztítást végeznek.

Olvasónk azt írja, hogy a nagy költségen létrehozott játszóteret meg kellene védeni ezektől a rongálásoktól, akár némi anyagi áldozattal is: parkőrnek kellene ügyelnie a tér épségére, szépségére. Igaza van!

Nincs panasz?

Takács Gábor (Tolbuhin sugárút 7.) a Szegedi Férfi- és Női Divatszabóság 2. számú fiókjának munkájára panaszkodik. Sajnos, gyakran előfordul, hogy a különböző szolgáltatásokkal elégedetlenek vagyunk, s ilyenkor általában azt tanácsoljuk a hozzánk forduló olvasóinknak, hogy a panaszkönyvbe jegyezzék be kifogásaikat. Csakhogy ez esetben ez a tanács hiábavaló lenne, mert a levél írója is ezt a megoldást akarta választani, csakhogy rajta kívül álló okok megakadályozták a végrehajtásban. A Lenin körút és a Nagy Jenő utca sarkán levő üzletben ugyanis április 10-én hiába kérte a panaszkönyvet, hogy véleményét ennek lapjaira rögzítse. Azt a választ kapta, hogy panaszkönyvük nincs, mivel munkájukkal szemben sem merült fel kifogás, tehát nincs is szükség erre a könyvecskére, de nem is kötelesek tartani ilyet.

Olvasónk jogosan csodálkozott ezen a válaszon, és csodálkozhat azon a felfogáson is, hogy a panasz csak akkor panasz, ha „írva vagyon". Márpedig, ha ezt a jogát megtagadják a betérőnek, valóban nem merülhet fel kifogás a munka minőségével kapcsolatban. Furcsa logika!

Válaszol az illetékes

Még tavaly decemberben foglalkoztunk a Tarjánba címzett csomagok kézbesítésével. A cikk hatására dr. Hódi István, a Szegedi Postaigazgatóság igazgatóhelyettese közvélemény-kutatást szervezett, amelynek eredményéről most tájékoztatott bennünke.

„A tarjáni lakosságnak címezetlenül mintegy 5 ezer darab közvéleménykutató-lapot kézbesíttettem. A közvéleménykutató-lapokból 377 darab érkezett vissza. Ezek közül 7 darab nem volt értékelhető, a feladók ironizáltak, sőt gorombáskodtak, többen viszont köszönetet mondtak az érdeklődésért. A beérkezett közvéleménykutató-lapokat értékeltem, és megállapítottam, hogy a Tarjánban lakók 72 százaléka kéri, 28 százaléka nem kéri a csomagok házhoz kézbesítését. A lakosság többsége igényének figyelembevételével a szükséges előfeltételek biztosítása után Tarjánban a csomagok házhoz kézbesítését tervezem, erre előreláthatóan folyó év negyedik negyedévében kerül sor."

Vidám húsvét

KÉPERNYŐ

Sokféle szórakozást kínált a húsvéti ünnepi műsor. Gazdag választékából a tévészínház két új bemutatója ígért legtöbbet, mindkettő vígjáték.

NYUGALMAS HÁZ. Görgey Gábor egy kisváros nyilvánosházát nevezte így el jogosan, hiszen vígjátéka furcsa, fejtetőre állított világában valóban a „tisztességtelen" lányok otthona az egyetlen elviselhető hely. A ház kapuján túl ugyanis dühöng a szexőrület, szigorúan tilos, büntetendő cselekedet a romantikus érzelmek kinyilvánítása. A megfáradt, epekedésre vágyó férfiak pedig erkölcstelenségük teljes tudatában, de azért ellenállhatatlan kívánságtól hajtva menekülnek a „romlott", mert megközelíthetetlen lányok szolgáltatásaihoz. Görgey játékos alapötletének komoly társadalomkritikai éle van — vagy inkább mondjuk így, lehetne. A kitűnő ötletből levezethető szituációk azonban semmilyen konkrét társadalmi problémához nem kötődnek, végig képzeletbeli helyzetek és jellemek vonulnak fel. Az ironikus hangvétel és Major Tamás jó ritmusú rendezése azonban biztosította a jó szórakozást.

HETEN, MINT A GONOSZOK. Vígjáték a romániai magyar író, Méhes György alkotása is, amelyet hétfőn mutatott be a televízió. Ebben viszont nem annyira a helyzetek, inkább a kaméleon-természetű szereplők adnak lehetőséget a komédiázásra. Adott egyetlen kiutalható szövetkezeti lakás, és természetesen a számtalan igénylő. Ez az alaphelyzet — eltekintve attól, hogy sajnos nemcsak Romániában, nálunk is eléggé gyakori — nem nagyon különös és érdekes ahhoz, hogy jó vígjáték születhessen belőle. Annál érdekesebbek az emberek, a lakásügyi mahinációk szereplői, akiknek semmi sem drága, ha összkomfortról van szó. A néző nagy kedvvel és érdeklődéssel ismerkedik velük, már-már azt hiszi, valódi, élő figurákkal van dolga, amikor a kis tanulólány hihetetlen ügyességgel és okossággal mindent jóra fordít. Győz az igazság és az egyetlen jogosult igénylő, hitünk pedig, hogy hús-vér emberek jellemtelenkednek előttünk — szertefoszlik.

Liebmann Béla felvétele

Schütz Ila és Békés Itala a Heten, mint a gonoszok című vígjátékban

A SZEGEDI „MADZAG-VASÚT". Mocsár Gábor volt az író-riportere a Szeged környéki homokvilágot bemutató filmnek, amely a hétfő délutáni program — számunkra legalábbis — legérdekesebb műsora volt. Elsősorban azért, mert hű, pontos portrékat láthattunk az itt, körülöttünk, melettünk, velünk élő tanyai emberekről.

S. E.

A képzés műhelyei

Oktatás és misszió

Látogatás a Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozatán

Tavasszal a zöldben fürdő Dugonics teret látni az öreg konzervatórium homlokáról. A sarokház előtt sikongva fordul a villamos, fölfelé a Petőfi sugárútra — a bejárat emitt van, a Lenin körúton. Amióta az eszem tudom, ugyanaz a mosoly fogad a kapuban, ötletes plakátról figyelmeztet az épület hűséges papírportása: díjtalan lábtörlés.

*

Szegeden a zene házát csak konzinak becézik. Itt működik a Tömörkény István gimnázium és művészeti szakközépiskola zenei részlege meg a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zeneiskolai tanárképző intézetének szegedi tagozata. „Hosszú nevűek" — ugratják egymást a diákok, maguk rövidebbel is beérik: főiskolások, konzisták. A főiskolai tagozat nemrég kapta új nevét és rangját, amióta több társával együtt a zeneakadémiát is egyetemi rangra emelték. Évtizedes múltja sincs, 1966-ban hozták létre a budapesti zeneművészeti főiskola debreceni, miskolci, győri, pécsi és természetesen budapesti kihelyezett tagozatai mellett a szegedit is: a régi típusú szakközépiskolára épült hároméves tanárképző helyett, mivel annak jellege, szakmai színvonala, személyi és tárgyi ellátottsága és nem utolsósorban jogi helyzete ellentmondásos volt. (Több szempontból középiskolának számított, bár a képzés minőségét rendszerint főiskolai mércével kérték számon.)

A képzés ideje változatlanul három esztendő, s az ajtó nyitva áll bárkinek, aki érettségizett és megfelelő szakmai végzettséggel rendelkezik. Tehát nem csak a zeneművészeti szakközépiskolából jelentkezhetnek felvételre. *Kedves* Tamás gordonkaművésznek, a tagozat vezetőjének egyik legfőbb célja, hogy minél szélesebbre tárják az intézet kapuját:

— A területileg idetartozó Csongrád, Bács-Kiskun és Békés megyei zeneiskolákhoz körlevelet küldtünk, részletes információt a továbbtanulásról. Aztán januárban és most áprilisban konzultációkat tartottunk, ahová eljöttek az érdeklődők tanáraikkal együtt, s kicsiben „lejátszottuk" a felvételi vizsgát. Gyakorlati órákat adtunk, s baráti összejövetelen a különböző zeneiskolákból érkezett hallgatók, nevelők egymás között is kicserélhették tapasztalataikat, ízelítőt kaphattak az itt folyó munkából. Lényegében a felvételi vizsgák hagyományos, hiányos módszerén igyekszünk javítani, optimális esetben egy-egy jelölttel három alkalommal találkozunk, ami körültekintőbb válogatást tesz lehetővé; jó a mi tanárainknak, jó a növendékeknek, akik többször bizonyíthatják képességeiket, és jó a jelöltek zeneiskolai oktatóinak is. Örömmel hallottuk, kezdeményezésünk lelkes visszhangot váltott ki a zeneiskolákban, bár semmi újat sem fedeztünk fel, hiszen ez a fajta előkészítés már régóta megy az egyetemeken.

*

— *Milyenek a legfrissebb benyomások?*

— Két találkozásból még elhamarkodott lenne következtetni, annyi máris látszik, jobb lesz a „válogatási anyag". Főleg azokkal foglalkoztunk alaposabban, akik esélyesebbek. Úgy tűnik, az elmúlt évekhez képest több vonósra számíthatunk, ami biztató lehet a város zenei életére is.

— *Valóban, egy ilyen intézmény munkájában elengedhetetlen követelmény, hogy kontaktust tartson a város kulturális életének vérkeringésével. Hogyan felel meg népművelési funkciójának a főiskolai tagozat?*

— Ha a divatos kifejezéssel élek, hogy nálunk a tanárok is „túlterheltek", már utaltam az erőfeszítésekre, melyeket pedagógusaink vállalnak. Az oktatási feladatokon túl részt vesznek a zeneiskolai tanárok továbbképzésében, a város és a filharmónia rendezvényein, különböző zsürikben, zenekarban játszanak, koncerteket adnak stb. Ugyanakkor növendékeink szakmai képzését is úgy irányítjuk, hogy közben egyre több hangversenyen szerepeljenek, zenei ismeretterjesztő előadásokat tartsanak.

*

A szocialista szakemberképzés nem lehet teljes értékű a zeneművészeti főiskolán sem, ha hiányzik belőle a társadalmi szükséglet konkrét, gyakorlati igénye, ha a növendékekben nem alakul ki az adott környezet elvárásaihoz való érzékenység, a reagálás igénye és képessége. Egy zenei felsőoktatási intézménynek missziója van — elég csupán utalni arra, hogy a zenei népművelésnek milyen fontos feladatai lennének például a munkások körében. Kedves Tamás elmondta, szeretnék az iskola népművelő tevékenységét kiterjeszteni az üzemekre, ahová a fölmerült igényeknek megfelelően éppúgy elmehetnének a diákok előadásokat, rendezvényeket tartani. Számukra sem közömbös, hogy végzős növendékeik milyen fogékonysággal kerülnek majd el leendő munkahelyeikre, kisebb városokba, ahol szintén többet várnak tőlük a szorosan vett tanítási óráknál.

— *Milyen képesítést ad a főiskola?*

— Diplomát, ami zeneiskolai tanári és általános iskolai énektanári munkakörre jogosít. Ha valakinek művészi ambíciói vannak, felvételizhet az akadémia harmadik évfolyamára. A kereseletet még sokáig nem tudjuk kielégíteni. A zeneiskolák jelentős részében viszonylag sok képesítés nélküli, vagy nyugdíjas dolgozik, s az igazgatók komoly erőfeszítéseket tesznek, hogy megfelelő szakemberekhez jussanak. Társadalmi szükségletekre figyelve módosítottuk például a fúvósok képzését, akik a társhangszerekkel is megismerkednek, hogy zenei képzettségük bővebben kamatozzék.

*

— *És a tárgyi feltételek?*

— Jelenleg igen szűkösek. Közös épületben vagyunk a Tömörkény szakközépiskola zenei részlegével, kevés a terem, ahol növendékeink gyakorolhatnak, nincs kollégiumunk, s mivel nálunk kulcskérdés az egyéni foglalkozás, az egyéni gyakorlás, nem valami rózsás a helyzetünk.

— *Az érem másik oldala, vajon a szűkös gyakorlási lehetőségekkel összefüggésben nem tűnik-e kevésnek a hároméves képzés, amikor a tanárképző főiskolán például négy évig tanulnak?*

— Pillanatnyilag a három év adott, inkább azon fáradozunk, legalább azt töltsük ki intenzíven, mivel a különböző vizsgák, szünetek miatt lényegesen leszűkül a tényleges oktatás időtartama. A nyári kiesést például úgy pótoljuk, hogy a növendékek feladatot kapnak. Köztudomású továbbá, hogy az a néhány éves képzés, ami alkalmassá tesz egy pályára, az évek múlásával megkopik. Vagyis nekünk is gondunk a későbbi, az úgynevezett postgraduális képzés, amelylyel egykori növendékeink útját végigkísérhetjük szinte az egész életükön át.

Nikolényi István

Iszapeső hullott Szegeden

Tegnap, kedden, Szegeden és Csongrád megye több részén iszapeső hullott, ami különösen jól érzékelhető volt a gépkocsikon. Vékony, finom réteggel vonta be a járművek ablakát, tetejét, majd felszáradva sárgás, szürkés por képződött a gépkocsikon, szinte megváltoztatva eredeti színüket. A háztetők cserepein is látható az iszaplerakódás.

Feltehetően sivatagi eredetű homok juthatott el hazánk fölé nagy magasságban, és így került a csapadékba, ami már máskor is előfordult. Minden bizonnyal nem hazai eredetű a szennyeződés, mert az országszerte hullott kiadós csapadék már korábban megkötötte a talajt.

Körzeti védőnők munkája

A körzeti védőnők tevékenységének alapjául szolgáló szervezeti és működési szabályzat 1961-ben jelent meg. Azóta Budapesten és a nagyobb vidéki városokban fokozatosan kiépült a körzeti gyermekorvosi hálózat. A körzeti védőnők — akiknek száma tíz esztendő alatt több mint ezerrel emelkedett és meghaladja a 3700-at — részben az általános egészségügyi szolgálat, részben a körzeti gyermekorvosi szolgálat keretében dolgoznak. Az egészségügyi miniszter most új szervezeti és működési szabályzatot adott ki számukra. Erről tájékoztattak az Országos Csecsemő- és Gyermekegészségügyi Intézetben.

Elmondották: az ismételt szabályozást indokolják az egészségpolitikai céloknak megfelelően végbement változások, a tudományok fejlődése, a körzeti gyermekorvosi hálózat lérejötte, nem utolsósorban a terhesgondozás bizonyos fokú szakosodást. A védőnő munkája alapvetően a megelőzést szolgálja. Feladata, hogy működési területén részt vegyen a nővédelemben, a terhesek, a csecsemők és a 14. életévüket be nem töltött gyermekek gyógyító-megelőző alapellátásában. Különösen nagy jelentőségű feladat hárul a védőnőre a terhesgondozásban. A védőnői munka legfontosabb része a családlátogatás.

Célszerű lenne — mondották befejezésül —, ha a sokszor mostoha körülmények között, nagy áldozatkészséggel végzett védőnői munka fokozottabb anyagi és erkölcsi megbecsülést érne el.